

Tak lezte, kým sa nepozabíte

Naťahujem si na nohy mužove ponožky, nápis TREK, ponožky väčšie o tri čísla, stojím pred televízorom, v ruke handrička, pozerám sa na šikmooké nápisy v televízore, Stratené v preklade, directed by Sofia Coppola.

Všímam si celospoločenský fakt. Osamelosť. Utieram handričkou poličky, na klavíri hrnček od rannej kávy, zrnková, po káve jazmínový čaj, nech mi vonia aj duša, po čaji lákavé spomienky na sex s mužom, splácame hypotéku, muž sa tára po Nepále a ja ho tu čakám, utieram poličky, pečiem si koláčiky z lístkového cesta, pišem, predávam knižky. Skvelé.

Sadnem si. Zavolám sestre, zdvihne mi náladu, vyrevem sa a pozerám na plavčíka, nejaká pláž, možno floridská, o Floride som nikdy nesnívala, plavčík na obrázku v magazíne Miao, sestra ma teší, telefón vonia jej deťmi, tými hračkami, čo sú celé obzuté, plastelínou, begóniami, pestuje ich na balkóne, niekedy tam sedíme, noha cez nohu, deti preč, muži preč, starosti preč, vravím jej, že pišem poviedku o vode, o čaji, že muž mi prinesie z Himalájí bylinky, seba, lásku, vravím jej to a rozplačem sa, objíme ma, sedíme tam na balkóne, niekto vešia bielizeň, ružové plachty, niekto sa prechádza vo vietnamských teniskách a fajčí, so psom je, s tichom je, je s vlakom, ktorý preletí a nezastane, na koľajniciach plápolajú jeho iskry, zmiernené plamene vlaku a my chceme ísť tiež, chceme preč, za hranicu Európy, vysoko nad hranicu tejto nadmorskej výšky.

Plynie to v hlave, letné obrázky, žlté melóny, ktoré sa mi rozsypali na chodníku, krájanie paradajok na šalát, tupý nôž, *treba naostríť*, povedala by praktickosť. Plynie to, napísala som na faktúru za telefón:

Sedím na lavičke pred DM drogériu s malou taškou, intímnosti:

- .vložky s kamilkovou vôňou a prací prášok Biomat Bonux
- .zelené oči chlapca, predáva bižutériu
- .kampaň Avon v centre
- .predstavenstvo VUB banky pred poradou
- .dieťa v kočíku, hojda bosou nôžkou, cumel v ústach
- .socha sedembolestnej Panny Márie v náručí tunajšieho kaplána, kolárik mu pristane.

Odložím handričku, ochladilo sa, príde dážď, prekvapí turistov v Tatrách, čakajú na slnko, na pekné počasie, na wellness, na masáž v Tatranskej Lomnici. Prečítam si maily, muž písal naposledy pred mesiacom, teraz možno sedemtisícová nadmorská výška, príde s omrzlinami a ja ho budem liečiť, starať sa o neho, poviem mu, že som tehotná, že budeme mať dieťa, že teraz môže fotiť moje zväčšujúce sa brucho, hladkať ho, vždy to chcel, vždy sa na to tešil.

Poviedky ako forward. Vytlačím si ich, čítam na gauči s nealkoholickým pivom v pohári, na podlahe kultúrna príloha novín, vedľa mňa nohavičky veľkosti S, prečítam poviedky, opláchnem pohár, sadnem si na parapetnú dosku, nosom sa dotýkam skla, zatvorím oči a počúvam buchot lopty, to, keď skáče, počujem koktanie trojročnej Lucie, pískanie Miška, držím si brucho a je mi dobre. Zapadá slnko, sledujem lastovičky a listy stromov, šumenie, morská pena, kapučínová pena, vonia aviváž, vonia pokosená tráva a viem, že ten dážď príde, ráno sa zobudím a všetko biele, biele obliečky na perinách, biele tielko, biele studené mlieko, biela nórska speváčka, jej piesne si zykne púšťať k raňajkám.

Biela Charlotte v Lost in Translation. Jej biela tvár, keď sedí na okne, neónové Tokio, netvorí s ním jednotu.

Ľahnem si na huňatý koberček v strede obývačky, hrám sa s chlčkami, dívam sa na obrazovku, na Charlotte ako sa kúpe, kvapky padajú na podlahu, fúka vietor a záclona prestáva byť statickou, prší na ňu, prší na podlahu a mne sa nechce vstať a zatvoriť balkónové dvere, nechce, lebo ma privádza do rozpakov zničiť krásu, ktorá mi vlastne ani nepatrí, ktorú som nevytvorila.

Cítim, že zaspávam, že mi na koberček tečú sliny a ja si ich nevládzem utrieť, zatvoriť ústa.

Sníva sa mi o troch metroch snehu v dedine, kde som sa narodila. O starcovi, vysvetľuje mi, že ten potok je teplý, teplý, rozhadzuje rukami, teplý, lebo má flyšové podlažie. Sníva sa mi, že pestujem banánovník a prvý rok mám úrodu, že varíme pri tom potoku s teplou vodou guláš, som tam ja, môj muž a naše dieťa, dieťa dievča, ticho spí a okoloidúce dedinčanky nazierajú do kočíka, pýtajú sa na meno, na pohlavie, na spôsoby stravovania, sentimentálne sa šklábia, je mi z nich nevoľno.

Zobudím sa o pol druhej, mám studené ruky, nos, vstanem rýchlo rozhodnutá chrániť dieťa v bruchu, zatvorím balkónové drevo, na podlahu hodím froté uterák a poutieram dažďovú vodu. Vojdem do kúpeľne, vyzlečiem si tričko, v zrkadle vidím seba, bodky na podprsienke, zväčšujú sa mi prsia, dotýkam sa brucha, otvorím kohútik a pustím vlažnú vodu, vyčistím si zuby, dlhé a intenzívne čistenie, umyjem si vlasy, Schaumou, vatovým tampónom si z rias zotriem maskaru, vyčúram sa, pol litra moču, možno viac, zhasnem svetlo a

v manželskej posteli je pusto, vyprahnutá krajina, po orgazmoch ani stopy, mäkké vankúše, na nočnom stolíku fotky plné farieb, budík, ktorý tiká, sekundová ručička v tvare žltej ryby, budík tiká, prehadzujem sa na posteli, ja a moje dieťa, na mužove knihy pri okne svieti pouličné svetlo, Herman Hesse, Orhan Pamuk, tie knihy, čo som mu kúpila, hŕba českých vydaní National Geographic, na hŕbe skoba, vedľa skoby jedna orbitka, nechala som to tak, chcela som to mať tak, akoby bol tu, tá žuvačka, ktorú si zabudol, sprítomňuje mi ho, je tu, strana dvadsaťjedna v minuloročnom jesennom vydaní National Geographic, reportáž z Nového Zélandu, nedávno som tam vložila papierovú vreckovku, na vreckovke : *vezmeš ma sem?*
A on ma vtedy pobozkal a urobil mi to dieťa, čo mám v bruchu. Bolo to senzačné.

Budík tiká a žltá ryba je ako z rozprávky, je nežná, preto sa rozplačem. Vysoko nad mojou hlavou vŕzgajú parkety, Mgr.Art. Július Skovoroda sa vrátil domov, jeho žena sa tvári, že spí, no nespí, nespí Mgr.Art. tanečnica, vie, že ju neobjíme, že ju nechce držať za ruku, áno, aj kvôli tomu sa rozplačem.

O 03:44 zapnem rádio Devín, počúvam, že

*The grass was greener
The light was brighter
The taste was sweeter
The nights of wonder
With friends surrounded
The dawn mist glowing
The water flowing
The endless river*

Forever and ever.

Pink Floyd je to, vypnem to, hladkám si brucho, hladkám si dieťa. Spolu zaspíme. Jeden človek v druhom.

Vyláká ma telefón Nokia, pol deviatej, zvoní, neprestáva, na displeji *Kamil – Yames*. Poznám Kamila, poznám lezcov Yamesákov, Kamil opálený, Kamil, čo predáva bicykle.

Vravím : *dobré ráno, Kamil* a on, že či mi nikto nehovoril, či som nepočula, búcha mi srdce, príliš, tachykardia, či neviem, že sú nezvestní, že zmizli, môj muž, jeho spolulezec a nikto viac, nikto viac.

Bolí to, reže to, zruším Kamila a Bože môj, pot na rukách, ľadové ruky, vzlyk, druhý vzlyk, Bože môj, hnačka, seriem zeleným a trasiem sa, zavolám sestru, plačem, príde, vraví, že áno, chcem tam ísť, chcem ho nájsť, potrebuje ma, bojí sa, miluje ma, môj muž, je mŕtvy, nie je mŕtvy, sestra vraví : *neplač moja*, lenže ja sa bojím, strašne sa bojím, že

to dieťa v mojom bruchu bude po otcovi. A ja mu aj tak kúpim lezecké topánky.